

Tři prasátka

(podle anglické pohádky)

Byla jednou tři malá prasátka, tři bratříčkové. Všechna byla stejně veliká, kulaťoučká a růžovoučká, se stejně zakroucenými ocásky.

Dokonce i jména měla velmi podobná: první se jmenovalo Nif-Nif, druhé Nuf-Nuf a třetí Naf-Naf.

Celé léto hopsala v zelené trávě, prohřívala se na sluníčku nebo se rozvalovala v loužích.

Ani se nenadála a přišel podzim.

Sluníčko už tolik nehřálo, listí na stromech úplně zežloutlo a nad lesem se táhly těžké šedivé mraky.

Jednoho dne se Naf-Naf probudil a řekl svým bratrům: „Je čas chystat se na zimu. Strašně jsem v noci promrzl. Bez domečku zimu nepřežijeme. Víte co, postavíme si společně teplý a bezpečný dům a v něm přezimujeme.“

Ale bratříčkům se do práce nechtělo. V posledních teplých podzimních dnech je přece mnohem lepší běhat po louce a hrát si, než kopat zemi a nosit kameny.

„Času dost! Než přijde zima...My si ještě budeme hrát“, řekl Nif-Nif a udělal kotrmelec.

„Až bude třeba, postavím si dům sám“, řekl Nuf-Nuf a uvelebil se v louži.

„Já také“, přidal se Nif-Nif.

„Jak chcete, postavím si tedy dům sám“, řekl Naf-Naf. „Nebudu na vás čekat“.

Zima se kvapem blížila a venku bylo stále chladněji. Ale Nif-Nif a Nuf-Nuf nespíchali. Nechtěli na práci ani pomyslet. Zaháleli od rána do večera. Jen hopsali a skákali a hráli si tak, jak už si umějí hrát prasátka.

„Dnes si naposledy pohrajeme“, říkali, „a zítra se dáme do práce“.

Ale druhého dne říkali totéž. A teprve, až když si obě prasátka všimla, že velká louže vedle cesty je ráno docela zamrzlá, líní bratříčkové se konečně dali do práce.

Domluvili se všechny tři, že si nejprve postaví ke svým domečkům bezpečný plot. Dali se do práce a brzy měli hotovo. Na vstupní branku si dali bezpečnostní zámek na heslo. A teď ještě domečky si musíme postavit. Jenže Nif-Nif a Nuf-Nuf už se cítili velmi unavení, a tak vymýšleli, jak stavbu domečku ošidit, aby byl brzy hotový.

Nif-Nif si řekl, že nejsnadněji a nejrychleji postaví dům ze slámy. Ani se s nikým neporadil a začal stavět. Večer už jeho slaměná chaloupka stála. Položil na střechu ještě poslední stéblo slámy, a protože se mu jeho domeček strašně líbil, vesele si zpíval:

*Projdi třeba světa půl, světa půl, světa půl,
nenajdeš dům jako můj, jako můj, jako můj.*

Šel k Nuf-Nufovi a cestou si zpíval tuhle písničku.

Blízko stavěl dům i Nuf-Nuf.

Chtěl domeček postavit také co nejrychleji, aby už měl tu nudnou a ani trošku zajímavou práci za sebou. Nejdříve chtěl stejně jako bratříček stavět dům ze slámy. Ale potom si řekl, že do takového domečku bude v zimě foukat, a proto se rozhodl, že si postaví pevný a teplý dům z větvíček a tenkých proutků. A jak řekl, tak i udělal.

Zatloukl do země kůly, na ně položil proutí, na střechu nanosil suché listí a večer stál i jeho dům.

Nuf-Nuf ho pyšně několikrát obešel a zazpíval si:

*Můj domek je postaven, postaven, postaven,
nebojím se bouřky v něm, bouřky v něm, bouřky v něm.*

Sotva dozpíval písničku, už tu byl Nif-Nif.

„Tak vidíš, i tvůj dům je už postaven!“, řekl Nif-Nif bratříčkovi. „Říkal jsem přece, že obydlí na zimu rychle postavíme! Teď máme spoustu času a můžeme dělat vše, nač si jen vzpomeneme!“ Po pár dnech skotačení si prasátka vzpomněla na svého bratříčka.

„Půjdeme k Naf-Nafovi a podíváme se, jaký on si postavil dům!“, řekl Nuf-Nuf. „Nějak moc dlouho jsme ho neviděli!“. „Ano, pojďme se podívat!“, souhlasil Nif-Nif.

A bratři se rozběhli k místu, kde stavěl dům jejich třetí bratříček.

Naf-Naf měl již několik dnů plné ruce práce se svou stavbou. Tahal kameny, míchal beton a beze spěchu si stavěl pevný dům, který ho měl ochránit před větrem, deštěm i mrazem.

A aby na něho nemohl vlk ze sousedního lesa, zasadil těžké dubové dveře, které se zavíraly na závoru.

Nif-Nif a Nuf-Nuf našli bratra v plné práci.

„Co to stavíš?“, zvolali současně překvapení Nif-Nif a Nuf-Nuf. „Co to má být? Dům pro prasátko nebo pevnost?“

„Dům, ve kterém bude bydlet prasátko, musí být jako pevnost!“, odpověděl jim klidně Naf-Naf a pokračoval v práci. „Snad se nechystáš s někým válčit?“, vesele zachrochtal Nif-Nif a mrkl na Nuf-Nufa. A oba dva se tak rozesmáli, že jejich pískání a chrochtání bylo slyšet daleko široko.

Naf-Naf jakoby nic dál stavěl z kamenů stěnu svého domu a pod nos si broukal písničku.

*Já jsem chytré prasátko, prasátko, prasátko,
dům postavím zakrátko, zakrátko, zakrátko.
Žádné zvíře divoké, divoké, divoké,
na můj dům si netroufne, netroufne, netroufne.*

„O jakém zvířeti to zpívá?“, zeptal se Nif-Nif Nuf-Nufa.

„O kom to zpíváš?“, zeptal se Nuf-Nuf Naf-Nafa.

„O vlku“, odpověděl Naf-Naf a zabetonoval ještě jeden kámen.

„Podívejte se, on se bojí vlka!“, řekl Nif-Nif.

„Bojí se, že ho vlk sní!“, dodal Nuf-Nuf.

A nálada bratříčků se ještě víc zvedla.

„Kde by se tu vzal vlk?“, řekl Nif-Nif.

„Žádní vlci nejsou! Je to prostě strašpytel!“, řekl Nuf-Nuf. A oba začali zpívat a tancovat:

*Z vlka strach mi nemáme, nemáme, nemáme,
a proto si zpíváme, zpíváme, zpíváme.*

Chtěli tak pozlobit Naf-Nafa, ale ten se ani neohlédl.

„Pojďme, Nuf-Nufe“, řekl Nif-Nif. „Tady nemáme co hledat!“

A oba hrdinové šli na procházku. Cestou si zpívali a tancovali a v lese nadělali tolik hluku, že probudili vlka, který spal pod vysokou borovicí.

„Co je to za hluk?“, nespokojeně zavrčel zlý a hladový vlk a odběhl k místu, odkud se ozývalo pískání a chrochtání dvou malých hloupých prasátek.

„Nu, tak kde jsou ti vlci!“, říkal si Nif-Nif, který viděl vlka jen na obrázku.

„Jestli se ukáže, zakroutíme mu nosem, aby věděl!“, dodal Nuf-Nuf, který živého vlka také nikdy neviděl.

A bratříčkové se zase rozesmáli a spustili písničku:

*Z vlka strach my nemáme, nemáme, nemáme,
a proto si zpíváme, zpíváme, zpíváme.*

A najednou uviděli opravdového vlka!

Stál za velkým stromem a vypadal strašně, jak mu tak svítily zlé oči a cenil zuby, že Nif-Nifovi i Nuf-Nufovi přeběhl mráz po zádech a tenké ocásky se zachvěly. Ubohá prasátka se strachy nemohla ani hnout.

Vlk se připravil ke skoku, cvakl zuby, mrkl pravým okem, avšak prasátka najednou přišla k sobě a s pískotem, jenž se rozléhal po celém lese, se dala na útěk. Ještě nikdy v životě nemusela tak utíkat! Každé běželo, jako když mu za patami hoří, ke svému domečku.

První doběhl ke své slaměné chaloupce Nif-Nif, zabouchl branku a sotva zavřel dveře, už u ní byl i vlk. Koukal na klávesnici zámku a říkal si „Copak tam to hloupé prasátko asi zadalo za heslo?“ „Zkusím jestli tam nezůstalo výrobní heslo“ a vyťukal na klávesnici 1234. Ejhle, branka se otevřela a vlk už byl u dveří domku, za kterými se strachy třásl Nif-Nif. „Okamžitě otevři dveře!“, hrozivě zavrčel vlk. „Nebo je vyvrátím!“.

„Ne“, zapištěl strachy Nif-Nif, „neotevřu!“.

Za dveřmi byl slyšet dech strašného zvířete.

„Okamžitě otevři dveře!“, znovu zavrčel vlk. „Jestli neotevřeš, zafoukám tak, že se celý tvůj dům rozsype!“

Nif-Nif však už strachy nemohl odpovědět. A vlk začal foukat: „F-f-f-u-ú-ú!“

Ze střechy chaloupky létala stébla slámy, stěny se třásly.

Vlk se ještě jednou pořádně nadechl a zafoukal podruhé: „F-f-f-u-ú-ú!“

Na třetí vlkovo zafoukání se dům rozletěl na všechny strany, jako když ho rozmetá vichřice. Vlk cvakl zuby přímo před rypáčkem malého prasátka. Nif-Nif se však uhnul a dal se na útěk. Za okamžik byl už u plotu Nuf-Nufa. Ten slyšel kvičení bratříčka, čekal u branky a jakmile Nif-Nif proběhl, rychle za ním zavřel a utekli se schovat do jeho domečku.

Sotva se bratříčkové zavřeli, uslyšeli hlas vlka u branky:

„Nu, teď si pochutnám na dvou prasátkách!“

Nif-Nif a Nuf-Nuf na sebe ustrašeně pohlédli. Vlk začal zkoušet heslo na branku Nuf-Nufa. 1234 nefungovalo, tak si začal lámat hlavu, copak asi tohle prasátko mohlo nastavit za heslo.

Vlkovi se na heslo nedařilo přijít, a proto vymyslel malou lest.

„Rozmyslel jsem si to!“, řekl nahlas, aby ho bylo dobře slyšet v domečku. „Nebudu jíst neduživá prasátka! Raději půjdu domů.“

„Slyšel jsi Nuf-Nufe?“, zeptal se Nif-Nif Nuf-Nufa. „Řekl, že nás nebude jíst! Prý jsme neduživá!“

„To je dobře!, řekl Nuf-Nuf a přestal se klepat strachy.

Bratříčkům se hned vrátila dobrá nálada a zazpívali si, jako by se nic nestalo:

*Z vlka strach my nemáme, nemáme, nemáme,
a proto si zpíváme, zpíváme, zpíváme.*

Ale vlka ani nenapadlo odejít. Jen uslyšel jméno jednoho prasátka a napadlo ho zadat NufNuf jako heslo na branku. „Cvak“ a také branka Nuf-Nufa se otevřela.

Vlk zabušil na dveře a zařval: „No počkejte! Z vašeho domu teď zůstanou jen třísky!“

A začal foukat. Dům se trochu naklonil. Vlk zafoukal podruhé, potřetí a pak počtvrté.

Ze střechy létalo listí, stěny se chvěly, ale domek přece jen stál. A teprve když vlk zafoukal popáté, dům se zachvěl a rozvalil se. Jenom dveře ještě několik minut držely uprostřed těch rozvalin.

Strachy bez sebe se prasátka dala na útěk. Sotva vládla nožičkami, každá štětina se na nich chvěla a v rypáčcích jim vyschlo. Bratříčkové běželi k domečku Naf-Nafa.

Vlk je doháněl obrovskými skoky. Jednou div, že je nechytí Nif-Nifa za zadní nožičku, ale ten v pravou chvíli přidal do běhu. Také vlk však přidal! Byl si jist, že tentokrát už prasátka neutečou.

Ale zase neměl štěstí.

Prasátka se rychle přehnala kolem velké jabloně, jen taktak že do ní nevrátila. Vlk však nestačil včas uhnout a vletěl do stromu. Z jabloně se na něho sesypala jablka a jedno obzvláště veliké a tvrdé ho uhodilo mezi oči. Na čele vlkovi naběhla obrovská boule.

Zatím Nif-Nif a Nuf-Nuf polomrtví strachy doběhli k obydlí Naf-Nafa.

Bratr je pustil brankou, zabouchl ji a otevřel bratrům svůj dům. Ubohá prasátka byla tak ustrašená, že ani nemohla něco říci. Mlčky se vrhla pod postel a tam se schovala.

Naf-Naf se však ve svém kamenném domě vlka ani trochu nebál. Rychle zavřel dveře na závoru, sedl si na stoličku a hlasitě spustil písničku.

*Nemá zlý vlk tolik sil, tolik sil, tolik sil,
aby dveře vylomil, vylomil, vylomil.*

V tom už ale vlk lomcoval s brankou. S heslem Naf-Nafa si ale nevěděl vůbec rady. Nic nefungovalo a tak se rozhodl ostrý plot překonat. Nanosil si k plotu kamení a klestí. Začal na ledabyle naházenou hromadu opatrně lézt. Jenže jak byl těžký a udělal krok přes plot, hromada povolila a vlk se napíchl na ostré plaňky. „Jauvajs!“ zařval vlk bolestí. Jak se na plotu bolestí vrtěl, roztrhl si kožich a spadl na zem. Ovšem už za brankou. Všechno ho bolelo, nechtěl se ale vzdát pochoutky. Sotva se dobelhal ke dveřím a vztekla na ně zabušil.

„Kdo to tluče?“, klidně se zeptal Naf-Naf.

„Nemluv a otevři!“, ozval se strašlivý hlas vlka.

„Ale, ale! Ani nápad!“, rozhodným hlasem odpověděl Naf-Naf.

„Ach tak? Nu počkejte! Sním vás všechny tři najednou!“

„Jen to zkus!“, odpověděl ze dveřmi Naf-Naf, a dokonce ani nevstal ze své stoličky. Věděl, že ani jemu ani jeho bratrům v pevném kamenném domě nehrozí žádné nebezpečí.

Tehdy se vlk zhluboka nadechl a foukl ze všech sil. Ale ať foukal sebevíc, ani ten nejmenší kámen se nepohnul.

Vlk námahou až celý zmodral.

Dům stál jako opravdová pevnost. Vlk začal třást dveřmi. Ale dveře také nepovolovaly.

Vzteky začal vlk hryzat a drápat kamenné stěny domu, ale jen si zlámal drápy a vylámal zuby. Hladovému a zlému vlkovi nezbývalo nic jiného, než odejít, odkud přišel.

Nejednou si však všiml velkého, širokého komínu na střeše.

„Á-á-á! Tímto komínem se dostanu do domu!“, zaradoval se vlk.

Opatrně vlezl na střechu a zaposlouchal se. V domě bylo ticho.

„Přece jen si dnes dám k večeři čerstvé selátko“, pomyslel si vlk, oblízl se a začal lézt do komína.

Jakmile se však začal spouštět komínem, prasátka uslyšela šramot.

A když se na poklici kotlíku, který stál na ohništi, začaly sypat saze, chytrý Naf-Naf hned věděl, co se děje.

Vrhl se ke kotli, v němž se vařila voda, a sundal z něho poklici.

„Prosím, pojďte dál!“, řekl Naf-Naf a spiklenecky mrkl na své bratříčky. Nif-Nif a Nuf-Nuf se už docela uklidnili a se šťastným úsměvem obdivovali svého chytrého a statečného bratra.

Prasátka nemusela dlouho čekat. Vlk, černý jako kominík, spadl přímo do vařící vody.

Ještě nikdy ho nic tak nebolelo!

Vyvalil oči, celý se naježil.

S divokým řevem vyletěl opářený vlk komínem zpátky na střechu, skutálel se z ní na zem, udělal čtyři kotrmelce, projel po svém ocase kolem zavřených dveří a vrhl se do lesa.

Tři bratříčkové, tři malá prasátka, se dívala za ním a radovala se, že dala tomu rošťákovi za vyučenou.

A pak si zazpívala svou veselou písničku:

*Projdi třeba celý les, celý les, celý les,
pevnější dům nenajdeš, nenajde, nenajdeš.*

*Žádné zvíře divoké, divoké, divoké,
na náš dům si netroufne, netroufne, netroufne.*

*Vyhнали jsme vlka ven, vlka ven, vlka ven,
nevrátí se nikdy sem, nikdy sem, nikdy sem.*

Od té doby žili všichni tři bratříčkové svorně v kamenném domečku, Nif-Nif i Nuf-Nuf se polepšili a přestali být lajdáci. Po vzoru svého bratra přestali šidit práci a také s nastavováním hesel si začali dávat záležet. Vždyť se přeci ukázalo, jak moc se to vyplatí!

A to je vše, co víme o třech malých prasátkách – Nif-Nifovi, Nuf-Nufovi a Naf-Nafovi.